

Puinhoop tot in de derde macht!

- * intochtslied ps. 149: 1 en 3
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren die de hemelen en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van Zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap met de Heilige Geest.***

*** verootmoediging:**

- lied 440: 1 en 2
- genadeverk.: Micha 7: 18 en 19
- lied 440: 3
- leefregel: Rom. 6: 12 en 13
- lied 440: 4

- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Psalm 72
N.T. Luc. 1: 26 - 56
- * lied 66: 1, 2, 3, 4 en 6
- * preek n.a.v. Ezech. 21: 25 - 27
- * lied 120: 1 - 4
- * gebed/voorbede
- * slotlied 125: 1, 2, 4 en 5 **collecte**
- * zegenbede

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest is en blijve met u allen.***

Vindt u dit nu ook niet een vreselijk ellendig woord?

Kun je hier nu iets vreugdevols in vinden?

Passend bij **advent**?

Wat heeft dit nu met *verwachten* te maken? Met *uitzien*?

Nee, neem dan een woord als:

"verheug u zeer, gij dochter Sions, zie uw Koning komt tot u."

Dat is tenminste met vreugde overladen, 'adventsvol' - daar zit tenminste **toekomst** in!

Terwijl als je ons tekstwoord neemt, laten we heel eerlijk zijn, dan hoor je toch schijnbaar het omgekeerde:

'neem weg...zet af... puinhoop tot in de derde macht!

Wat moet je nu op weg naar Kerst met zo'n woord?!?

Nou ja, je kunt het voor daarginder, voor de Joden destijds, in het verleden houden, maar voor nu?!

't Was ook een wat wonderlijk mens hoor die dit woord uitsprak: die Ezechiël! Hij staaarde nogal eens vaak in wazige verlen, dan was het net of was hij er niet bij - leest u het boek Ezechiël maar eens voor uzelf.

En de mensen toen, waar dit woord in eerste instantie aan gericht was, die hebben het ook niet een prettig woord gevonden al helemaal niet vanwege de omstandigheden waarin ze verkeerden.

Ze zaten midden in 'donkerheid en duisternis - schaduwen van de dood' om dan toch maar een adventswoord te citeren.

Ze waren namelijk van huis en haard verdreven.

De toehoorders van dit woord zaten in de ballingschap!

Nou dan wil je toch zeker, verplaats u eens in hen, wat graag een opwekkende boodschap horen, een boodschap met op zijn minst *uitzicht*

Ze hadden nog *iets* dat telde, al was het donker, bijkans slikdonker: Jeruzalem, dáár was nog *de tempel* en dus geloofden ze *God* daar was ook nog het paleis, er was zelfs nog een koning - wat heet, een nazaat van David!

Met andere woorden het was nog niet helemaal verloren...en dan zou je toch zeker een wat, desnoods daarop inhakende, positiever boodschap mogen verwachten. Een bemoediging onderweg en van een **profeet** zelfs iets meer, ja inderdaad zoiets als:

"verheug u zeer gij dochter Sions..."

Daarvoor kwamen ze ook bij de profeet! "Profeet, profeteer!".

Man kijk met je geestes oog naar die koning in Jeruzalem, heeft hij alleen al niet een prachtige naam?!

ZEDEKIA = God is mijn gerechtigheid! Wat kun je daar niet van zeggen! Klinkt dat niet veel belovend tegen de achtergrond van wat God tegen David zelf heeft gezegd 'dat er *altijd* één uit zijn lendenen op de troon zou zitten...!?! "Met andere woorden Ezechiël, wij mogen dan in de ballingschap zitten, maar dit zien we dan toch maar! Een **stuk hoop!**

Wat zeg je ervan? tiet Joodse volksbestaan wordt toch nog maar steeds gedragen door beide zuilen: *priesterschap en koningschap*".

En wellicht zagen ze zo in gedachten die twee weer samenvallen op dat grote Joodse feest: *het loofhuttenfeest* - dan smolt, net als bij de inwijding van de tempel door Salomo **ook op het loofhuttenfeest!**, tulband - teken van het hoge priesterschap, en kroon - teken van het koningschap samen; dan stond *de koning* als *middelaar* tussen God en volk.

"O, Ezechiël, *volgend jaar in Jeruzalem!*" (De bemoediging die de Joden elkaar in de vreemde tot op heden toewensen!).

En dan kan het niet anders of het moet een anticlimax, ja een dreun voor ze zijn geweest dat Ezechiël blijkt hun **adventsgemoel** de bodem inslaat!

Maar...God heeft *hem* de tempel laten zien én...de koning, Zedekia.

Ja, Zedekia, een prachtige naam voor een man die afstamde van David, maar de naam waarborgde niet de inhoud 'God is mijn rechtvaardigheid': Jeruzalem, Jeruzalem, één en al **ongerechtigheid**. Als daar een profeet met de naam Jeremia iets van zegt, dan wordt hem de mond gesnoerd, hij wordt gevangen gezet.

En als zo Jeremia in Jeruzalem moet zwijgen, spreekt Ezechiël deze door ons gelezen, schijnbaar *bittere, adventsloze* woorden:

"Zo zegt de Here HERE, *onheilige, goddeloze vorst van Israël... Neem weg die tulband! Zet af die kroon!*"

Wat een klap -*de bijl erin!*

Steeds was God genadig geweest als je kijkt naar de geschiedenis van Israël. Na de ene koning kwam de andere weer - zelfs de hele tijd door als er nota bene boven hun regeringsperiode stond: 'hij deed wat kwaad is in de ogen des Heren'. Een *permanent* koningschap - God hield zich aan de gedane belofte...

Dan... komt Nebukadnezar - de maat is vol!

En Nebukadnezar wordt de uitvoerder van Gods woord dat geklonken heeft uit de mond van Ezechiël! En wat zien we?

Een afgehouden tronk!

En dan zitten we weer bij het begin:

is dit niet een vreselijk ellendig woord?

Is hier nu iets vreugdevols in te vinden - passend bij advent?

Laten we het maar voor daarginds toen in dat verre verleden?

Voor hen zwart, maar *wij* liever wat anders....

Als je dit woord van Ezechiël zo leest en hoort, dan zou je inderdaad zeggen: 't is zwart en de geschiedenis heeft het zo ingekleurd -

afgehouden!, maar ***toch!*** klinkt in Ezechiël's woorden **advent**, ja en wel degelijk!

God houdt namelijk nooit op met het *negatieve* – 'Hij laat het werk van Zijn

handen niet los!' Als Hij een oordeel uitspreekt, gaat Hij toch naar de belofte toe!

De '**afgehouden tronk**'... tulband weg en kroon weg... maar "*er zal een*

rijsje voortkomen uit de afgehouden tronk van Isaï", ach voor 't oog zo'n . onnozel klein twijgje, één klein lootje aan zo'n **massieve doodse tronk**... een zinnetje dat ogenschijnlijk in het niet valt in het dreigend bulderen van het oordeel:

"Zo zal het niet blijven, verhoog wat laag is... totdat Hij komt, die er recht op heeft en aan wie Ik het geven zal... "

Ze hebben het vast niet gesnapt de Joden verzameld rond Ezechiël toen, als ze 't al gehoord hebben...

Had u het eruit gehoord, die **lofzang van Maria** - het zingt er toch echt doorheen:

"Hij heeft machtigen van de troon gestort en eenvoudigen verhoogd".

Met andere woorden: de tulband mag weggenomen zijn en de kroon afgezet, maar... **verheug u gij dochter van Sion, UW KONING KOMT om ze in ontvangst te nemen!**

Een heel onnozel takje, wat weggemoffeld in een kribbe waarnaar straks de wijzen in Herodes' paleis zullen vragen: "*waar is de Koning der Joden geboren...*" een kind waarvan straks aan het einde van Zijn leven zal klinken: "*gezegend Hii die komt in de naam des HEREN, gezegend de Zoon van David!*"

JEZUS! die tegen Pilatus zei: "Gij zegt dat Ik een Koning ben, hiertoe ben Ik geboren, hiertoe kwam Ik in de wereld!"

Een wonderlijk woord dat woord van Ezechiël - **een adventsprofetie!** Want:

viel in Jezus het priester- en koning zijn niet samen? - de tulband en de kroon?! Valt in Hem niet samen *het koninklijk priesterschap!*

En het is alles nog wonderlijker als we bedenken dat Jezus' geboorte niet

plaats vond rond deze tijd waarop wij het vieren, maar rond begin oktober - *de tijd van het*

loofhuttenfeest dat ook wel

'het feest van God' genoemd wordt

of

'het koninklijk feest van Sion'

of

'het lichtfeest', want in de voorhof van de vrouwen werden dan honderden lichtjes ontstoken, heenwijzend naar Het Licht!

En net als de profeet Ezechiël, ziet ook de profeet Zacharia tulband en . kroon samenvallen in die nieuwe eeuw (Zach. 14:16v):

“Allen die zijn overgebleven van al die volken die tegen Jeruzalem zijn opgerukt, zullen van jaar tot jaar heentrekken om zich neer te buigen voor DE KONING, De HERE der heerscharen, om...het I o o f h u t t e n - f e e s t te vieren...”

Over advent gesproken...

Het is God die in deze adventsprofetie, daarginder toen uitgesproken door Ezechiël, vanmorgen ook duidelijk iets te zeggen heeft aan het adres van de mensheid en... ieder mens persoonlijk.

Wat de mensheid betreft:

God lacht om de schitterende wereldrijken tot en met de EU en zegt: *puinhoop, puinhoop, puinhoop...*

Waar is Babels kroon?

Waar de kroon van de Romeinen?

De Duitse kroon ?

Waar zal de kroon van de komende - zeer nabije!! - laatste wereldbeheersers zijn, waar *zijn* tulband als hij zich zet in de tempel? *puinhoop, puinhoop, puinhoop...*

Het Bethlehem-gebeuren geeft het waarmerk met bloed geschreven op Golgotha... want: naar Zijn belofte zal de HERE zelf de laatste wereldvorst en de zijnen teniet doen door de *adem van Zijn mond* bij Zijn (**spoedig**) verschijnen:

“Totdat Hij komt die er recht op heeft en aan wie Ik het geven zal... “

Maar God spreekt ook, zoals ik zei, in deze boodschap *ieder* mens persoonlijk aan:

Wie heerst er in mijn leven?

Wie zit er op de troon van mijn hart?

Wie wil er steeds centraal staan, de tulband en kroon voor zich?

Kennen we het 'ik' niet?

Is het werkelijk ontroond. dat hoogmoedige 'ik', dat jaloerse 'ik', het godsdienstige 'ik' - kortom uw, jouwen mijn 'ik'!?

Weet u, Hij doorgrond en kent ons en zegt 'tulband weg en kroon af'.

Als het goed is en we getuigen christen te zijn dan heeft Jezus die in handen gekregen! Dan heeft Hij het gezag in en over mijn leven.

Dan is het 'niet meer mijn ik maar Christus, dat is de Gezalfde oftewel De Koning leeft in mij...!'

Hij ziet elk mens en zegt:

"Elke knie *zal zich* buigen en elke tong belijden dat... Jezus - de hogepriester, Heer, dat Hij Koning is!"

Zo geeft Hij dit woord van Ezechiël, vanuit daarginds aan ons en wij mogen horen:

**“Silo komt en Hem zullen de volken gehoorzaam zijn...
Verheug u zeer gij dochter Sions!”**

Dat is ADVENT: in de donkerte van het naderende oordeel dát Licht zien, Leven zien in een stervende wereld!

"Het woord was Leven en het Leven is het Licht van de mensen".

De eerste komst en de tweede komst (de *wederkomst!*) horen zo, dwars door het persoonlijke leven heen, bij elkaar!

Zoals...

de tulband bij de kroon,

de priester bij de koning,

de tempel bij het paleis,

Het Lam bij de Leeuw!

en dat alles in Jeruzalem!

Het proces van de komst van de Priester-Koning heeft zich éénmaal voltrokken in de geboorte van Jezus, de Christus en voltrekt zich elk moment daar waar de Heilige Geest een hart raakt en zal zich voltrekken over héél de wereld in Zijn Wederkomst.

Zo moet de Koning eeuwig leven!
Kroont Hem! een ieder die *vol verwachting – advent - is!*
Kroont Hem de blinkende Morgenster waaronder wij *wedergeboren* mogen heten.
MARANATHA.

Amen.

